

An aerial photograph of a park, overlaid with a blue tint. Several groups of people are sitting on blankets on the grass, some with bicycles parked nearby. The scene is captured from a high angle, showing the layout of the park and the distribution of people.

NEDERLAND

Bedankt

NEDERLAND

Bijzondere verhalen & initiatieven tijdens de coronapandemie

Colofon

Afbeelding omslag ANP, Sem van der Wal
Ontwerp Andrea Volkers, Loïs Weeber i.s.m. Dickhoff Design
Druk en afwerking Wilco Amersfoort
Productiebegeleiding PY-publicaties

ISBN 978 94 6372 536 1
NUR 740

© Stichting Nederland Bedankt / Amsterdam University Press B.V., Amsterdam 2020

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j^o het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

De uitgeverij heeft ernaar gestreefd alle copyrights van in deze uitgave opgenomen afbeeldingen te achterhalen. Aan hen die desondanks menen alsnog rechten te kunnen doen gelden, wordt verzocht contact op te nemen met Amsterdam University Press.

Voor alle Nederlanders,
van alle Nederlanders

Inhoud

Voorwoord	8		
Gedicht van René Oskam	13		
Ademir Durici	14	Jacqueline Bouts	64
Astrid Strijbos	17	Jacqueline Davis	67
Carla Bouwhuis	20	Jolanda Vader	70
Door de ogen van Barbara Baarsma	22	Door de ogen van Jan van Zanen	72
Coen Feron	25	Jordy Sweep	76
Gerlieske Timmermans	30	Judith Verkuil	78
Gert en Lydia Zweverink en van Voorst	33	Kaz de Jong	80
Door de ogen van Diederik Gommers	36	Door de ogen van Özcan Akyol	82
Legestedenfoto van Sem van der Wal	38	Legestedenfoto van Matthijs Immink	84
Gerwin Verdonk	40	Laura Boon	87
Gianni da Costa	43	Leonie Sanders	90
Gwenny Thijssen	47	Levent Eleman	93
Verhaal Dax Herman I	52	Verhaal Dax Herman II	96
Hendrik-Jan Overmeer	54	Lieve Nieuwint	98
Henk Gerbes	56	Malika Frindi	101
Ingrid Arts	58	Marcel Slockers	105
Door de ogen van Fidan Ekiz	60	Door de ogen van Marit van Egmond	108
Legestedenfoto van Matthijs Immink	62	Legestedenfoto van Paul Martens	110

Marije Lieuwens	113	Sanne Luijten	168
Marijke Bouwedewijn	117	Saskia Kruis-van Merrienboer	171
Nathan Worms	121	Tessa Koopmanschap	175
Door de ogen van Marion Koopmans	124	Door de ogen van Splinter Chabot	178
Nico Roeters	127	Julie Bruning	180
Patrica Veeken & Bob Bal	130	Seline Rudolph	182
Quint Petronilia	133	Sofie Croonenberg	184
Verhaal Dax Herman III	138	Verhaal Dax Herman IV	186
Legestedenfoto Matthijs Immink	140	Legestedenfoto Matthijs Immink	188
René en Yolanda Derksen	143	Theo van der Sanden	191
Rosalie Swart en Leonoor Wisman	146	Toine Scholten	196
Rudy Koppers	150	Ton de Bruyn	199
Door de ogen van Maarten van Rossem	152	Door de ogen van Typhoon	202
Saisha Partima	154	Wilma Alberts	204
Sam Rohn	157	XinXin Hu	207
Sam Suidman	161	Yordi Lassooy	209
Door de ogen van Rick Brink	164	Door de ogen van Won Yip	214
		Slotwoord vanuit ZWiC	217
		Dankwoord hotels	218
		Dankwoord partners	220
		Vrijwilligers & team	222

Voorwoord

2020 zal de geschiedenisboeken ingaan als, op zijn zachtst gezegd, een zeer bewogen jaar. Een jaar waarin wij wakker zijn geschrokken door een voor het blote oog onzichtbare vijand: het coronavirus. Plotseling was niets meer vanzelfsprekend en moesten we wennen aan een nieuw normaal. Het zou begrijpelijk zijn om dan weg te zakken in negativiteit. Maar juist in deze tijd staan helden op. Staan mensen hartverwarmend voor elkaar klaar. Proberen zij elkaar te helpen waar het kan. Neem nou de 11-jarige jongen die knuffels uitdeelt aan leeftijdsgenoten met een verstandelijke beperking. Of de hardwerkende vrijwilliger van de voedselbank. Of de jonge Nederlanders die besluiten om eenzame ouderen een hart onder de riem te steken.

Bij elke pagina die je in dit boek openslaat, ontkom je er simpelweg niet aan om de goedheid van de mens keer op keer te bewonderen. Er wordt gezegd dat het land zijn ware aard toont wanneer het wordt geteisterd door een crisis. Deze crisis laat zien dat Nederland in de kern onverbloemd prachtig is. Met het Nederland Bedankt-boek laten we deze positieve energie in de samenleving zien. Zodat we onszelf in de toekomst altijd kunnen laten inspireren door de onbaatzuchtige daden van Nederlanders gedurende de coronapandemie. Samen sterker.

In dit boek lees je de verhalen van de helden die door hun omgeving zijn genomineerd voor een luxe hotelovernachting als dank voor hun inzet. Verder zit de kans erin, dat je al lezend en kijkend een bekend gezicht tegenkomt. We hebben een aantal bekende Nederlanders gevraagd hun verhalen op te tekenen. Zij nemen je mee en bieden je een inkijkje in hun sector. Het zijn in dit boek de 'Door de ogen van'-verhalen geworden.

Om deze bizarre periode van een creatieve kant te belichten, heeft de jonge student en opkomende schrijver Dax Herman een kort fictief verhaal geschreven over de impact van de coronacrisis. In vier hoofdstukken, die we verspreid hebben over het boek, volg je de hoofdpersoon: een student die ervaart hoe de crisis zijn leven stillegt en hoe zijn kijk op deze periode verandert.

Al deze verhalen – van de genomineerden, van de bekende Nederlanders, van de jonge Dax Herman – wisselen we in het boek af met stadsfoto's die verschillende fotografen hebben aangeleverd. Foto's die we zonder publicatiekosten mogen gebruiken. Zij laten deze historische periode zien in beelden van stilgevallen straten en uitgestorven pleinen.

Als teken van dank gaat de totale opbrengst van het boek naar Stichting ZWiC. Dit is een steunfonds voor zorgverleners die langdurig ziek zijn geworden door toedoen van corona. Zij waren er voor ons toen wij hen nodig hadden, nu zijn wij er voor hen.

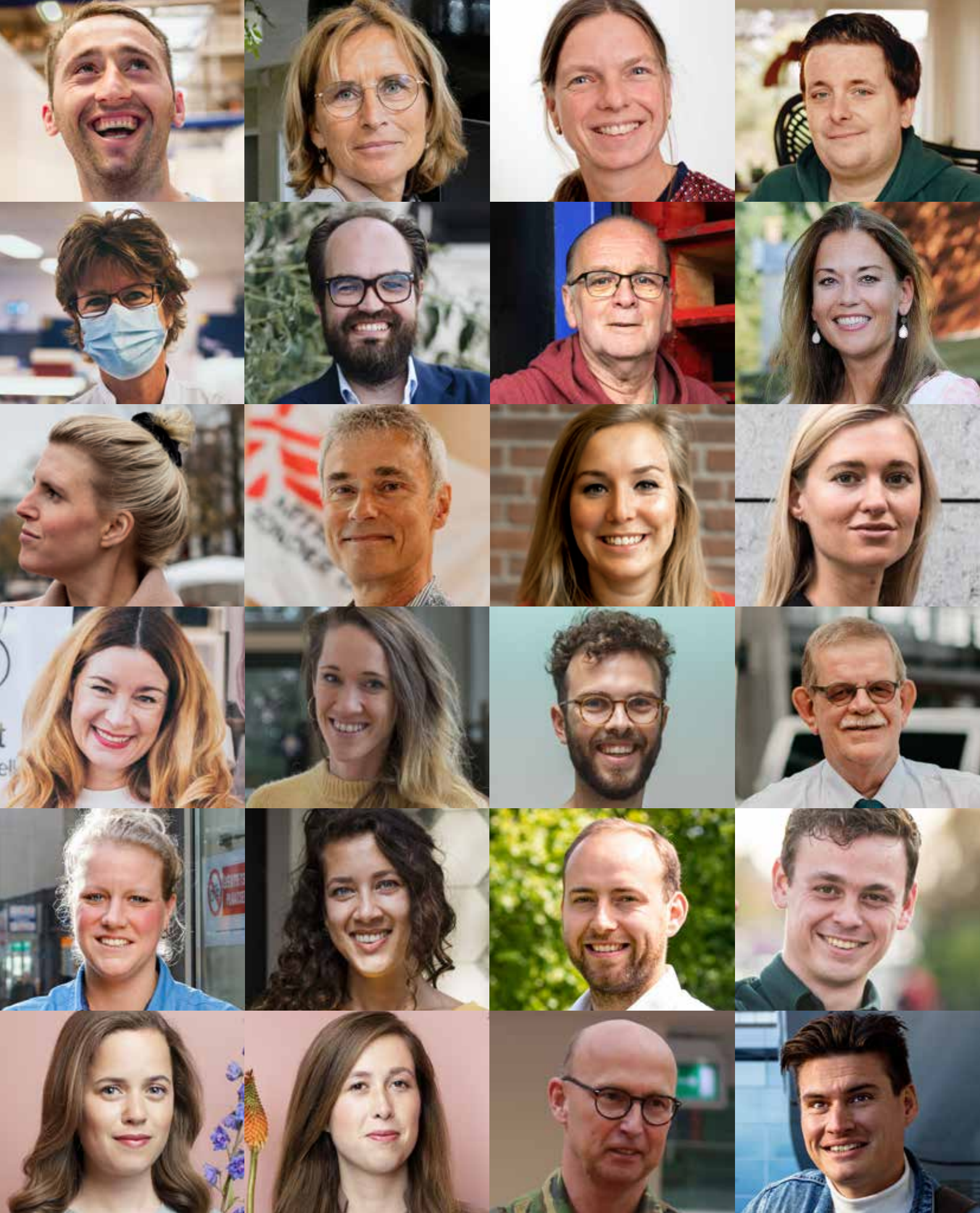
Dit boek is bedoeld om te laten zien hoe veerkrachtig en solidair mensen zijn in tijden van crisis. Op deze manier kunnen we met een trots gevoel terugkijken en geven we de volgende generatie een compleet beeld van deze bizarre, soms surrealistische, maar bovenal bijzondere periode.

Julien Paul Jukema

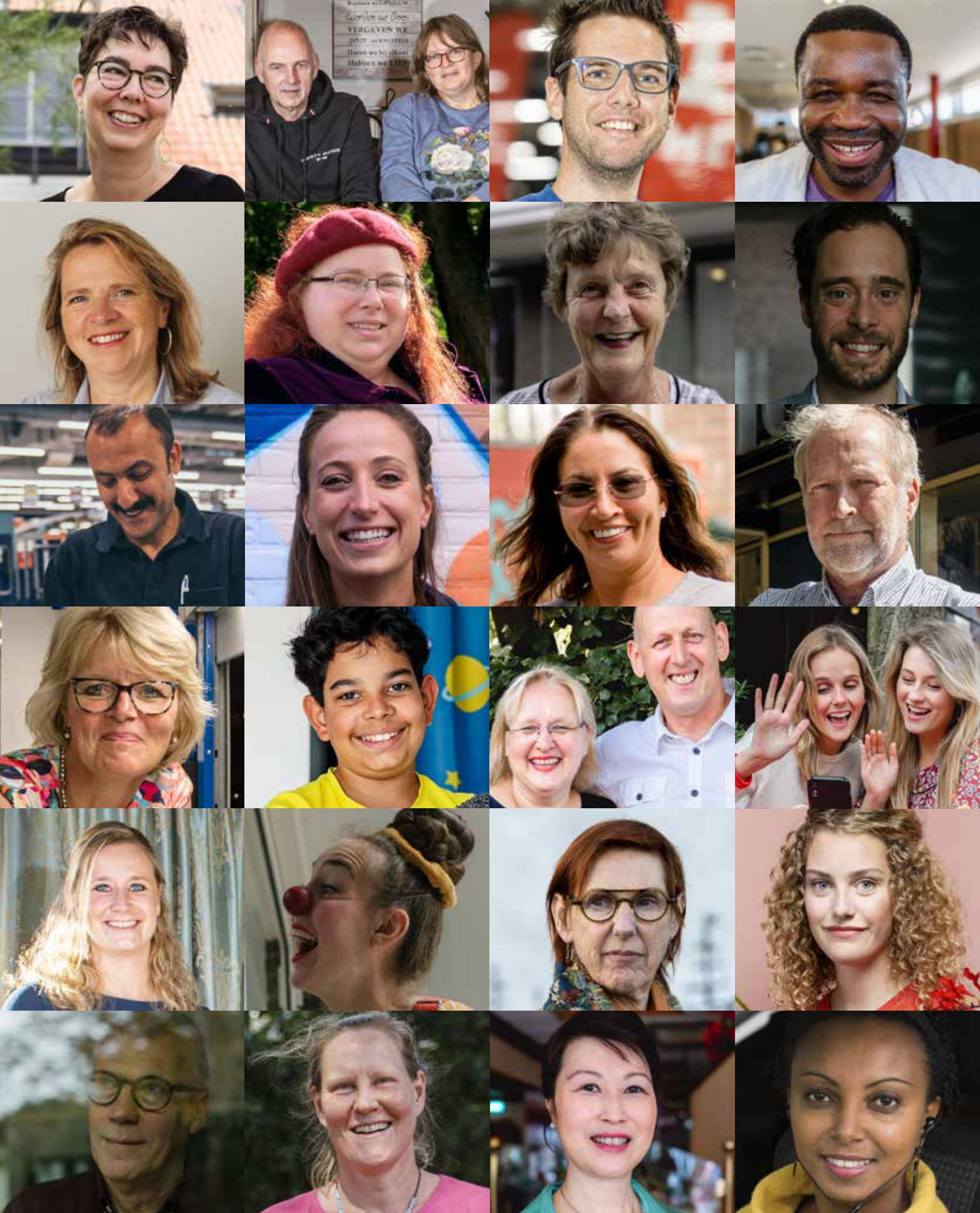
A handwritten signature in blue ink, consisting of several overlapping, fluid strokes that form a stylized representation of the name.

Danja Overgaag

A handwritten signature in blue ink, featuring a large, circular loop at the top with a vertical stroke through it, and a smaller loop below.

Van gewone arts naar nationale knuffelbeer

Door de ogen van **Diederik Gommers**

Voorzitter Nederlandse Vereniging voor Intensive Care

Hij is misschien wel de meest populaire mediafiguur van 2020. Een 'gewone arts' die is omgedoopt tot nationale knuffelbeer. 'Als Diederik Gommers het zegt, geloof ik het wel' is een veel gehoorde uitspraak. Ondanks de grote druk op zijn schouders blijft hij rustig, waardoor Nederland van hem is gaan houden.

"Het is mijn missie om mensen eerlijke informatie te geven. Het lastige is wel dat velen op mijn woord wachten. Mijn visie is niet heilig, hoewel sommigen dat wel denken. Of menen dat ik dat vind. 'Wie denkt hij wel niet dat hij is?', hoor ik dan op televisie of lees ik op sociale media. Ik heb helemaal geen hoge pet op van mezelf. Ik ben een arts, gespecialiseerd in intensive care. Ik kijk naar de cijfers en zeg wat ik denk dat goed is om te doen."

Media-aandacht

"Ik word bijna dagelijks gebeld om bij een programma aan te schuiven. In het begin zei ik hier bijna altijd ja op. Wie ben ik nou om zoiets af te wijzen, dacht ik dan. En voor ik het wist stond mijn agenda bomvol met talkshows, radioprogramma's en kranteninterviews. Tot mijn eigen verbazing zijn de mediaoptredens me redelijk goed afgegaan. Mijn eerste grote interview was bij *Nieuwsuur* aan tafel. Het zweet stond op mijn voorhoofd. Zo spannend vond ik het! Toen de kop er eenmaal af was, gingen de interviews vanzelf. Telkens als ik weer ergens aanschuif denk ik: ze mogen me alles vragen. Als ik het niet weet, dan weet ik het niet.

Het lijkt misschien alsof ik van nature heel relaxed ben, maar dat is zeker niet zo. Mijn vader had vroeger een praktijk aan huis en ik moest regelmatig de telefoon voor hem opnemen. Verschrikkelijk vond ik het, ik was echt een angsthaas. Nu heb ik zo vaak telefonisch contact met journalisten en blijf ik altijd rustig. Ik weet dat

journalisten mij niet kapot willen maken. Ik voel wederzijds vertrouwen. Dat helpt heel erg.” Iedereen moet meedoen.

“We leven in een individualistische samenleving en dat is echt niet handig tijdens een pandemie. Een virus kun je niet in je eentje bestrijden. Dat mensen de strenge regels zat zijn, snap ik heel goed. Toen de maatregelen in september wat milder waren, trok ik ook snel mijn hockeytenue weer aan. Heerlijk! Maar we moeten nu allemaal wat minder egoïstisch denken. Daarom zet ik die hockeystick ook weer met vrede terug in de kast. En als we straks dan weer meer vrijheid hebben, kan ik extra genieten van dat biertje tijdens de derde helft.

Omdat we dit virus met zijn allen moeten bestrijden, wil ik iedereen bereiken. Ook de jeugd. De beste manier om dit te doen, is volgens mij via Instagram. Toen ik thuis voorstelde een eigen account aan te maken, zeiden mijn kinderen direct: ‘Ben je gek? Daar ben je veel te oud

voor, pap!’ Ik wedde met mijn jongste zoon: als ik binnen een dag niet meer dan honderd-duizend volgers krijg, verwijder ik mijn pagina. Ik geloofde zelf niet dat ik won. We hebben in een deuk gelegen.”

Bestrijden = puzzelen

“Ondanks alle beperkingen die ons in 2020 zijn opgelegd, heb ik er nog altijd ontzettend veel lol in. Dat klinkt misschien gek, maar ik zie het bestrijden van dit virus als een puzzel. Niemand heeft deze situatie eerder meegemaakt en ook niemand weet hoe het zich gaat ontwikkelen. Dán vind ik het interessant worden. Het enige wat we kunnen doen, is onze schouders eronder zetten en blijven onderzoeken, blijven puzzelen.”

Het zijn mensen
die formeel gezien niet
bestaan, maar feitelijk
gezien wel

Gianni da Costa (35) heeft het initiatief 'Giving Back' opgezet. Samen met vriendin Marlene Nascimento (38) en zo'n 25 andere vrijwilligers deelt hij voedselpakketten uit aan ongedocumenteerden (mensen zonder een verblijfsvergunning) in Amsterdam, die geen aanspraak kunnen maken op een uitkering of de voedselbank. "We zijn gewoon Amsterdammers die omkijken naar andere Amsterdammers in nood."

Bedankt

Gianni da Costa

Giving Back voedselpakketten

Amsterdam

Gianni legt uit dat onderscheid kan worden gemaakt tussen twee groepen ongedocumenteerden: ongedocumenteerden met asielverleden, namelijk afgewezen asielzoekers of vluchtelingen, en ongedocumenteerden zonder asielverleden. De laatste groep bestaat voornamelijk uit arbeidsmigranten. De groep ongedocumenteerden is groot in Amsterdam. “Er zijn alleen al 15.000 ongedocumenteerde Brazilianen.” Voor ongedocumenteerden met asielverleden is wel het een en ander geregeld, maar voor ongedocumenteerden zonder asielverleden niet.

Kwetsbaar

Vanwege het Nederlandse ontmoedigingsbeleid komen deze mensen niet in aanmerking voor een uitkering of voor de voedselbank. “Deze mensen wonen hier soms al dertig jaar, hun kinderen zijn hier opgegroeid. Zij kunnen niet zomaar weg.” Het zijn mensen in een kwetsbare positie, merkt Gianni. “Ze zijn heel erg afhankelijk van bijvoorbeeld schoonmaakkusjes. Nu, tijdens

deze coronatijd, kunnen ze dat niet langer doen bij mensen thuis. Dan zie je wel hoe precair de situatie van deze groep is. Geen inkomsten betekent letterlijk: geen eten op tafel.”

Gianni zet zich al vier jaar in voor deze groep. Hij zag dat veel kinderen van ongedocumenteerde ouders stoppen met school. Omdat ze maar tot hun achttiende jaar recht hebben op onderwijs, raken veel jongeren gedemotiveerd en vallen uit. Deze jongeren belanden vaak in de criminaliteit en de prostitutie. Daarom begon hij met het geven van bijles en empowermenttrainingen, om de jongeren op school te houden. “Dit deed ik eerst voor twee jongeren, maar al snel had ik er vijftig onder mijn hoede.”

Toen het coronavirus ook Nederland bereikte en hun ouders vaak niet meer konden werken, kwamen veel jongeren naar Gianni toe.

Geen inkomsten betekent letterlijk: geen eten op tafel

“Ze vroegen me of ik iets voor hen kon betekenen. Toen ben ik mijn netwerk gaan raadplegen om andere vrijwilligers te vinden en om geld en voedsel in te zamelen.”

Olievlek

Het was als een olievlek, vertelt Gianni. “Eerst hielpen we zo’n honderd gezinnen per week. Nu zijn dit er zo’n 780.” Deze groep heeft geen toegang tot de voedselbank. “Het zijn mensen die formeel gezien niet bestaan, maar feitelijk gezien wél. Zij hebben ook voedsel nodig.”

Het doel is om genoeg eten te geven voor een hele week, zodat mensen zich niet druk hoeven te maken om het kopen van voedsel en zij met hun geld de huur kunnen betalen. “Zodat ze niet op straat komen te staan. Dat gebeurt nog vaak, helaas.” Het lukt niet altijd om dit doel te behalen. “Twee weken geleden hadden we niet genoeg eten, daardoor konden we te weinig geven. Dat deed me pijn.”

Wij-gevoel

Hij benadrukt dat alle beetjes helpen. Kleine donaties, maar bijvoorbeeld ook het langsbrengen van wat boodschappen. “Er kwam vorige week een vrouw met twee zakjes brood bij ons. Dat vind ik mooi om te zien, dat mensen zo raakbaar zijn.” Niet alleen de vaste groep vrijwilligers, maar ook de mensen die de pakketten komen halen, helpen

vaak als vrijwilliger mee. “Deze doelgroep komt niet alleen halen, maar is oprecht betrokken bij wat we doen. Er is een wij-gevoel, iedereen maakt deel uit van dit initiatief.”

Gianni vindt het belangrijk om mensen die het moeilijk hebben te helpen. “Ik ben gewoon een Amsterdammer die omkijkt naar andere Amsterdammers. Laten we aan de jongeren het goede voorbeeld geven en elkaar helpen.” Gianni en de andere vrijwilligers krijgen ontzettend veel dankbare berichten. “Dat er dankzij dit initiatief thuis genoeg te eten is, dat kinderen nu niet met honger naar school hoeven. Ik doe dit vrijwillig, maar zulke berichten, dat is mijn salaris.”

Wat is ‘Giving Back’?

‘Giving Back’ is niet alleen een initiatief, het is ‘een levensstijl’, zoals Gianni het verwoordt. Het betekent dat je je inzet voor anderen. Vier jaar geleden begon hij met het geven van bijles en empowermenttrainingen aan kinderen van ongedocumenteerden in Amsterdam. Momenteel houdt hij zich samen met Marlene Nascimento en 25 vrijwilligers bezig met het verzamelen van voedselpakketten voor ongedocumenteerde gezinnen in Amsterdam. Veel van hen zijn tijdens de coronacrisis hun baan verloren. Giving Back helpt momenteel zo’n 780 gezinnen per week.

*Ik was bang niet
te kunnen helpen,
dan zelf ziek te worden*

Nathan Worms (24) is op de helft van zijn anderhalfjarige opleiding voor intensivacareverpleegkundige als er plotseling verhalen over een nieuw virus in China opduiken. In eerste instantie is het COVID-19-virus voor hem en zijn collega's nog een ver-van-mijn-bedshow, maar als in Italië de hel losbreekt, staan ook hij en zijn collega's op scherp. "Dit zou wel eens heel heftig kunnen worden."

Bedankt

Nathan Worms

Amsterdam UMC - Locatie VUmc

Waarschuwing uit Italië

“In eerste instantie waren we er niet zo bang voor”, legt Nathan uit. “Het virus werd toen nog gebagatelliseerd. Ik denk vooral ook omdat mensen hoopten dat het ‘allemaal wel mee zou vallen’ en daarin wilden blijven geloven.” Het keerpunt is volgens Nathan duidelijk: “Toen op 9 maart de Italiaanse dokter Machinni alle intensivereafdelingen in Europa waarschuwde dat de situatie in Italië ‘echt héél heftig was’, realiseerden we ons dat het wel menens kon worden, zeker ook omdat rond die tijd de eerste besmettingen in Nederland geconstateerd werden. Vanaf dat moment zijn we op de afdeling als een gek bezig geweest alles voor te bereiden.”

Vorbereiding

Hoe die voorbereiding eruitzag? “We kregen veel trainingen, bijvoorbeeld hoe we ons pak op de juiste manier aan en uit konden trekken om onszelf niet te besmetten. Er waren wel trainingen over het ziektebeeld van het virus, maar daar was toen nog weinig over bekend. We wisten dus niet

echt wat ons te wachten stond. Wel hoorden we dat er in Italië ook artsen en verpleegkundigen het virus hadden gekregen en er soms zelfs aan waren overleden. Dus ook die angst voelden we.”

Heel veel zieke mensen

De eerste keer dat Nathan zich realiseert hoe ernstig de situatie in Nederland is geworden, is als er tijdens een van zijn nachtdiensten in totaal acht mensen worden opgenomen. “Dat zijn er normaal gesproken één, of maximaal twee”, legt hij uit. “Op een gegeven moment hadden we meer dan 30 COVID-patiënten op onze afdeling en nog een flink aantal reguliere ic-patiënten, want die zorg ging ook door. Ter vergelijking: normaal gesproken hebben we plek voor ongeveer 18 ic-patiënten. Wat het nog eens extra moeilijk maakt, is dat je normaal gesproken nog een beeld van je patiënten kan vormen, doordat je de familie leert kennen. Nu kon de familie hun geliefde partner, familielid of vriend alleen via videobellen zien. Dat vond ik misschien wel het moeilijkste gedeelte. Dan sta je daar naast iemand die

*Dan sta je daar naast iemand die doodziek is
met je iPad en kun je zelf niet eens praten
met de familie, omdat je helemaal ingepakt zit*

doodziek is met een iPad en kun je zelf nauwelijks contact hebben met de familie, omdat je helemaal ingepakt zit. Normaal is juist het contact met de familie voor mij heel waardevol aan het werk op de ic, maar nu kon dat nauwelijks.”

Tekort aan beschermingsmiddelen

Het is zwaar voor Nathan en zijn collega's en er komen steeds meer doodzieke mensen bij. Al snel ligt de hele afdeling vol met coronapatiënten en werken Nathan en zijn collega's keihard, draaien meer diensten dan ooit en nemen zo min mogelijk pauze. “Op een gegeven moment was er een nijpend tekort aan beschermingsmiddelen en als je iets wilde eten of even naar buiten ging, had je een hele nieuwe set beschermingsmiddelen nodig. Dat deden we dus op een gegeven moment ook minder.”

Echt ontspannen kan niet

Ontsnappen aan de heftige dingen die hij meemaakt op de ic kan hij nauwelijks. “Normaal is het werk op de intensive care al heftig, maar als je dan naar huis gaat en met je vrienden in het park met een biertje zit, kun je het achter je laten. Nu zat je thuis na je werk, omdat je nergens naartoe kon en ging het ook nog eens overal over COVID-19. Normaal vraagt mijn omgeving niet zoveel naar mijn werk, maar nu wilde ineens iedereen van alles weten. Echt even ontspannen of loskomen van de situatie kon dus ook niet.” Liever stond Nathan in die tijd dan ook op de werkvloer. “Ik draaide, net als mijn collega's, meer uren, maar dat vond ik niet erg.

Ik vond het juist moeilijker als ik vrij was en niet hoefde te werken. Dan zit je thuis en weet je wat een chaos het op de ic is. Ik wist dat ik moest ontspannen, maar ik ging veel liever helpen.” De piek nam volgens Nathan nét op tijd af. “Anders hadden we echt bedden op rare plekken moeten zetten of onmogelijke beslissingen moeten nemen, zoals in Italië.”

Saamhorigheidsgevoel

Hoe moeilijk de afgelopen periode ook is geweest, nu probeert Nathan er ook de mooie kanten van te zien. “Ik denk dat ik als verpleegkundige wel echt gegroeid ben. Iedereen zegt ook tegen elkaar: ‘als je dit aankunt, dan kun je alles.’ Maar niet alleen dat: Ik voelde constant een heel sterk saamenhorigheidsgevoel. Iedereen stond constant voor elkaar klaar. Om diensten over te nemen, of om gewoon naar elkaar te luisteren. Je kunt aan anderen wel uitleggen wat er is gebeurd, maar dat is anders dan het samen meemaken. En als er een tweede golf komt? Dan weten we wat ons te wachten staat en staan we er weer. Samen.”

Opleiding Intensivereverpleegkundige

Nathan volgt tijdens de coronacrisis in maart de opleiding tot intensivereverpleegkundige bij het Amsterdam Universitair Medische Centrum (UMC). Tijdens de opleiding, die 18 maanden duurt, werkt hij op de afdeling Intensive Care van het VUmc en leert hij hoog complexe zorg te verlenen aan patiënten in een instabiele of levensbedreigende situatie.

*Binnen twee weken
hadden we niet 35,
maar 200 spaarkaarten vol*

Quint Petronilia (11) zamelde tweehonderd knuffels in voor mensen met een verstandelijke beperking. “Ik zei tegen mijn moeder: laten we knuffels inzamelen voor mensen met een verstandelijke beperking. Omdat ze hun ouders nu niet kunnen zien.”

*Zij moeten ook iemand
kunnen knuffelen*

Bedankt

Quint Petronilia

Knuffelactie voor mensen met een verstandelijke beperking

Twee keer per maand vinden normaal gesproken de clubmiddagen van stichting Myosotis Maassluis plaats. Dit is de stichting die Quints moeder veertien jaar geleden heeft opgericht. Op de clubmiddagen komen 35 mensen met een verstandelijke beperking samen, jong en oud, om onder meer spelletjes te doen en bij te kletsen. Quint gaat al zijn hele leven mee naar de clubmiddagen. Met de meesten heeft hij dan ook een bijzondere band. Door het coronavirus kunnen de clubmiddagen niet meer doorgaan en moeten deze mensen in hun woonvoorzieningen blijven.

Knuffelen

Niet alleen Quint kan hen niet opzoeken, maar ook hun familieleden niet. Als Quint dat hoort, besluit hij dat ze iets moeten doen. “Want zij moeten ook iemand kunnen knuffelen.” Als de moeder van Quint de knuffelactie van supermarkt Hoogvliet voorbij ziet komen, waarbij je met een volle spaarkaart een knuffel van 45 centimeter krijgt, twijfelt Quint geen moment. “Ik zei tegen mijn moeder: laten we knuffels inzamelen voor

mensen met een verstandelijke beperking. Omdat ze hun ouders nu niet kunnen zien.” Bij elke 10 euro aan boodschappen krijg je een zegel. Voor een volle spaarkaart zijn twaalf zegels nodig, waarna nog zo’n 8 euro moet worden bijgelegd. Het doel is om 35 knuffels op te halen, een knuffel voor elke bezoeker van de clubmiddagen. Quint en zijn moeder vragen vrienden en familie om mee te sparen, maar de zegels komen pas echt binnen als Quints moeder een berichtje op Facebook plaatst.

“Mijn broertje riep de hele tijd ‘post, post!’ omdat er steeds zegels binnen bleven komen”, vertelt Quint. Twee weken lang komen er dagelijks tientallen enveloppen met zegels binnen. “Binnen twee weken hadden we niet 35, maar 200 spaarkaarten vol.” Quint besluit daarom om niet alleen aan de vaste bezoekers van de clubmiddagen een knuffel te geven, maar aan alle inwoners van de woonvoorzieningen. Met zoveel spaarkaarten is ook meer geld nodig. De Hoogvliet, stichting Myosotis Maassluis en

Coronahulp.nl leggen het benodigde geld bij om Quints plan te realiseren.

Tweehonderd knuffels

Nu het geld voor de knuffels binnen is, bezoekt Quint de Hoogvliet. "Ik wil graag tweehonderd knuffels bestellen", vertelt hij de manager van de supermarkt. Die is op de hoogte van het plan, maar reageert geschrokken, weet Quint nog. Hij wist namelijk niet dat het om zoveel knuffels zou gaan. Maar hij belooft Quint dat het gaat lukken, al moet hij alle filialen bellen.

Een paar dagen later kan Quint al langskomen bij de supermarkt, waar vier containers met knuffels

voor hem klaarstaan. Om de hals van elke knuffel bindt Quint een kaartje, 'een dikke knuffel' staat erop. Samen met zijn moeder brengen ze die dag de knuffels bij iedereen langs. "De hele dag hebben we gereden, tot 's avonds laat."

Mensen reageren blij en verrast, soms ook emotioneel. "Ik heb veel bedankjes gekregen. Een zak snoep, een boek met tekeningen, een zelfgemaakte kaart en foto's met de knuffels", vertelt Quint.

Vergeeten

Toch wordt deze groep mensen vaak vergeten. Dat blijkt ook wanneer Quint en zijn moeder bij een woonvoorziening komen waar niets voor de bewoners is georganiseerd, terwijl het huis ernaast, waar senioren wonen, meerdere keren is verrast met muziekoptredens en bezoek. Daarom besluit Quint een e-mail naar minister Hugo de Jonge te sturen, om het probleem aan te kaarten. De Jonge antwoordt dat hij Quints actie van harte steunt, dat hij meer om deze groep zal denken en dat hij een aantal woonvoorzieningen zal bezoeken.

Wanneer de clubmiddagen weer kunnen plaatsvinden, weet niemand. Maar tot die tijd proberen Quint en zijn moeder iedereen kaartjes en cadeautjes te sturen. Quint: "Om ze te laten weten dat we aan ze denken."

Wat is stichting Myosotis Maassluis?

Stichting Myosotis Maassluis is in 2006 opgericht en is een vrijetijdsclub voor mensen met een verstandelijke beperking. Vóór het coronavirus toesloeg, werden van september tot juni om de week op de zaterdagen clubmiddagen georganiseerd. Daar werden spelletjes gedaan, werd muziek gemaakt, geknutseld, gekleurd en bijgekleut. Het ging de eenzaamheid tegen. Zo werden ook de mantelzorgers even ontlast.

Muziek kan mij het leven laten vieren

Door de ogen van Typhoon

Muzikant

De coronacrisis heeft een flinke impact op de culturele sector en de muziekindustrie. Ook voor Glenn de Randamie, beter bekend als Typhoon, liep 2020 anders dan gepland. Voor hem kwam onder meer een streep door de openingsact van Lowlands. Maar van stilzitten was geen sprake. Hij bracht na zes jaar een nieuw album uit, genaamd Lichthuis en kwam met verschillende initiatieven om de muziek toch nog te delen met anderen.

“Toen de corona-uitbraak in februari en maart in Nederland begon, zat ik al in een soort quarantaine. In een afgelegen huisje werkte ik aan mijn nieuwste album, waardoor ik in het begin miste wat er speelde. Maar al snel kwamen de horrorverhalen binnen die ik onder andere hoorde van vrienden die op de intensive care werken. Ik heb het toen met mijn team veel gehad over de vraag of het maken en uitbrengen van muziek wel het belangrijkste was op dat moment. Er stond bijvoorbeeld een single klaar met de titel Alles is gezegend. Wij vroegen ons af of het wel een goed moment was om een nummer uit te brengen waarin je zegt dat alles gezegend is, terwijl de wereld op zijn kop staat. We besloten het tóch uit te brengen, omdat ik ervan overtuigd ben dat het nummer een helend effect kan hebben.

Muziek kan juist in een tijd als deze hoop en perspectief bieden.”

De Tuin van 2020

“Als kunstenaar en artiest vind ik het belangrijk om perspectief te kunnen bieden aan mensen. En, te proberen om verder te kijken dan alle ellende die nu speelt in onze samenleving. We voelen een enorme beperking, maar ik dacht bij mijzelf: laten we uitgaan van de vrijheden binnen de beperkingen en niet van de beperking van de vrijheid. Ik heb toen begin zomer met verschillende mensen contact gehad en gekeken wat op muzikaal gebied allemaal mogelijk was. Al moesten we bij wijze van spreken een concert organiseren in mijn eigen achtertuin. Dit deed ik ook met het oog op de culturele sector, want als we niets doen is er straks misschien geen sector meer. Uiteindelijk hebben wij samen met entertainmentbureau Tribe Company en met steun van verschillende partijen, van leveranciers tot podiumbouwers, De Tuin van 2020 in Brielle en Het Strand van 2020 op Texel georganiseerd. Op die manier konden rond de dertig verschillende artiesten, waaronder Snelle, Tino Martin en Nick & Simon, toch nog ‘gewoon’ optreden. In totaal waren dit zo’n honderd concerten.”

Muziek als een verbindende factor

“De eerste keer dat ik weer op het podium stond tijdens De Tuin van 2020 heb ik echt lopen janken, omdat ik na lange tijd weer geconfronteerd werd met het belang van muziek en de kracht die het delen van liedjes met zich meebrengt. Het is meer dan een hobby, of iets dat alleen voorbehouden is aan een bepaalde groep mensen. Ik zie muziek als een middel om elkaar te bereiken, met elkaar in contact te komen en om zonder woorden dingen met elkaar uit te kunnen wisselen. Het is zo mooi als je na lange tijd weer muziek met anderen kan delen, zeker in een tijd waarin afstand houden de norm is.”

“In een crisisperiode zoals deze waarin er weinig perspectief is, ligt het erg voor de hand dat we verkrampen in ons denken, in ons lijf en in ons hele zijn. Daardoor verkrampen we ook naar anderen toe. Muziek kan helpen tegen verkramping, omdat muziek ons doet herinneren aan wie we zijn en emoties naar boven kan roepen die je even lostrekken van het moment waarin je zit. Als onze vaste kaders even niet zo stevig meer zijn en we even niet meer weten hoe de dag van morgen eruitziet, kan muziek ons weer houvast geven.”

Blik op de toekomst

“Ik hoop dat de culturele sector en de muziek-industrie sterker dan ooit uit deze crisis komen. Dat is een zware opgave, maar ik weet van mezelf en ook van een heleboel andere artiesten dat we geen opgevers zijn en altijd blijven zoeken naar nieuwe mogelijkheden. Zo kijk ik bijvoorbeeld met m'n team naar alle online mogelijkheden. Op die manier kunnen we het nieuwe album Lichthuis en de vele verhalen die erin schuilen alsnog met mensen delen. Ik blijf in ieder geval bezig om samen met anderen te kijken hoe we iets positiefs uit deze crisis kunnen halen.”

Slotwoord ZWiC

Hartelijk dank voor de aankoop van het Nederland Bedankt-boek! Met de aanschaf van deze bijzondere verzameling aan inspirerende verhalen en initiatieven steunt u Stichting Zorg na Werken in Coronazorg (ZWiC). Stichting ZWiC is opgericht door zorgverleners, voor zorgverleners. In dit mooie boek heeft u verhalen gelezen van zorgverleners die met COVID-19 in aanraking zijn gekomen.

Door de steun van initiatieven zoals het Nederland Bedankt-boek kan Stichting ZWiC haar doel bereiken: lastenverlichting bieden voor de zorgverleners of nabestaanden van zorgverleners die, door hun harde werken in de coronazorg, ziek zijn geworden en daardoor op de intensive care terecht zijn gekomen of zijn komen te overlijden.

Samen met stichting ZWiC bent u er voor deze zorgverleners. Zij staan vooraan in deze pandemie en blijven, ondanks de toenemende werkdruk en blootstelling aan COVID-19, overeind om patiënten te redden.

Nogmaals, mede namens alle zorgverleners die u steunt met de aanschaf van het Nederland Bedankt boek, onze hartelijke dank.

Het gehele bestuur, raad van advies en vrijwilligers van Stichting ZWiC.

